

Ο ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ

ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ

ΤΗΣ
ΧΩΣΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

LA BELLE SAUVAGE

1η ΕΚΔΟΣΗ: 10.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE BOOK OF DUST
Από τις Εκδόσεις Alfred A. Knopf Books, Λονδίνο 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το βιβλίο της σκόνης 1 – La Belle Sauvage**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Philip Pullman
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Philip Pullman, 2017
© Εικόνας εξωφύλλου: Chris Wormell, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017, 10.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2236-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2237-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΤΟ
ΒΙΒΛΙΟ
ΤΗΣ
ΣΚΟΝΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ Ι

LA BELLE SAUVAGE

*Μετάφραση:
Κώστια Κοντολέων*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΛΜΑΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η Τριλογία του Κόσμου:

Το Αστέρι του Βορρά, 1998, μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο Άρχοντας των δύο Κόσμων, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Το Κεχρμπαρένιο Τηλεσκόπιο, 2002, μετ. Κώστια Κοντολέων

Για ενηλίκους:

Τα παραμύθια των αδελφών Γκριμ, 2013, μετ. Κώστια Κοντολέων

Λογοτεχνία για παιδιά:

Η Λίλα, ο Τσανγκ και ο άσπρος ελέφαντας, 2000
μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο κόμης και ο μαύρος κνηγός, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Τζακ ο Φτεροπόδαρος, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Ο ιππότης του ρολογιού, 2000, μετ. Κώστια Κοντολέων
Αυτό που ήμουν κάποτε, 2001, μετ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Κέρινα ομοιώματα
και κάλπικα σελίνια*, 2004, μετ. Κώστια Κοντολέων
*Η Αχτύπητη Παρέα του Νιου Κατ: Στοιχήματα, κλοπές
και μασκαρέματα*, 2004, μετ. Κώστια Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και τα ρουμπίνια στις στάχτες, 2006,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Το Σκιάχτρο και ο υπηρέτης του, 2007, μετ. Άννα Κοντολέων
Η Σάλι Λόκχαρτ και ο μάγος του βορρά, 2007,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Σάλι Λόκχαρτ και η τίγρη στο πηγάδι, 2008,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Σάλι Λόκχαρτ και η ξυπόλυτη πριγκίπισσα, 2009,
μετ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

Εικονογραφημένα:

Ένας γάτος με παπούτσια μαγικά, 2002, μετ. Κώστια Κοντολέων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ Η ΠΕΣΤΡΟΦΑ

1. Το Δωμάτιο της Βεράντας	11
2. Το βελανίδι.....	26
3. Λύρα.....	47
4. Ουψάλα.....	59
5. Η μελετήτρια	79
6. Σφήνες.....	98
7. Πολύ σύντομα.....	117
8. Η Ένωση του Αγίου Αλεξάνδρου	127
9. Αντίστροφη φορά.....	137
10. Λόρδος Άσριελ.....	155
11. Υπηρεσία Προστασίας Περιβάλλοντος	177
12. Η Άλις μιλά.....	199
13. Το όργανο της Μπολόνια.....	222
14. Η κυρία με τον πίθηκο	242
15. Η αποθήκη με τις γλάστρες	261

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ
Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

16. Το φαρμακείο.....	283
17. Ο Πύργος Πίλγκριμ.....	319
18. Λόρδος Φονιάς.....	329
19. Ο λαθροκνηγός.....	350
20. Οι Αδελφές της Ιεράς Υπακοής.....	371
21. Το μαγεμένο νησί.....	401
22. Ρετσίνι.....	420
23. Αρχαιότητα.....	445
24. Το μανσωλείο.....	456
25. Ένα ήρεμο αραξοβόλι.....	475

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
Η ΠΕΣΤΡΟΦΑ

1

Το Δωμάτιο της Βεράντας

Πέντε χιλιόμετρα από το κέντρο της Οξφόρδης και προς τα βόρεια του ποταμού Τάμεση, σε κάποια απόσταση από τα φημισμένα κολέγια Τζόρτζαν, Γκάμπριελ, Μπάλιολ κι άλλα ακόμα είκοσι τέσσερα, που όλα τους ανταγωνίζονταν για τη νίκη στους κωπηλατικούς αγώνες, εκεί δηλαδή που την πόλη σχημάτιζαν μόνο πύργοι και οικοδομήματα με κωνοειδείς στέγες που υψώνονταν πάνω από τους καταχνιασμένους ορίζοντες του Πορτ Μίντσου, εκεί ορθωνόταν το μοναστήρι του Γκόντστοου, με τις καλοσυνάτες καλόγριες, που ασχολούνταν με τις σεπτές δραστηριότητές τους· κι ακριβώς απέναντι από αυτό το μοναστήρι, στην άλλη όχθη του ποταμού, υπήρχε ένα πανδοχείο με το όνομα Η Πέστροφα.

Το συγκεκριμένο πανδοχείο ήταν ένα παλιό, πέτρινο, δαιδαλώδες μεν μα και συνάμα άνετο μέρος. Είχε μια βεράντα πάνω από το ποτάμι, όπου παγόνια –ο Νόρμαν το ένα και το άλλο ο Μπάρι– παραμόνευαν ανάμεσα στους μεθυσμένους και τσιμπολογούσαν από τα πιάτα τους χωρίς τον παραμικρό δισταγμό και κάπου κάπου σήκωναν τα κεφάλια τους για να βγάλουν άγριες και άναρθρες κραυγές. Διέθετε ένα άνετο μπαρ, όπου ο καλός κόσμος, αν το ακαδημαϊκό προσωπικό των κολεγίων μπορεί να θεωρηθεί καλός κόσμος, έπινε την μπίρα του και κάπνιζε τις πίπες του· κι ένα λαϊκό μπαρ, όπου οι βαρκάρηδες και οι εργάτες των αγρών κάθονταν πλάι στη φωτιά ή έπαιζαν βελάνια ή στέκονταν όρθιοι στο

μπαρ και κουτσομπόλευαν ή διαφωνούσαν ή απλώς μεθούσαν αθόρυβα· στην κουζίνα του πανδοχείου, η γυναίκα του ιδιοκτήτη μαγειρεύε μεγάλες ποσότητες κρέατος κάθε μέρα, μ' έναν πολύπλοκο τρόπο, όπου τροχοί και αλυσίδες γύριζαν μια σούβλα πάνω από μια φωτιά στο τζάκι· και ήταν ακόμη κι ένα αγόρι που βοηθούσε στο σερβίρισμα και το έλεγαν Μάλκολμ Πόλστεντ.

Ο Μάλκολμ ήταν γιος του ιδιοκτήτη και μοναχοπαιδί. Ένας εντεκάχρονος φιλοπερίεργος μα με καλό χαρακτήρα, κοντόχοντρος, γεροδεμένος και κοκκινοτρίχης. Πήγαινε στο Δημοτικό Σχολείο του Ούλβεργκοουτ, ενάμισι χιλιόμετρο μακριά, είχε αρκετούς φίλους, αλλά του άρεσε περισσότερο να μένει μόνος του και να παίζει με το δαιμόνιό του, την Άστα, στη βάρκα τους, με το όνομα *La Belle Sauvage*. Ένας φίλος του με ιδιαίτερο χιούμορ θεώρησε πως θα ήταν διασκεδαστικό να γράφει με ορνιθοσκαλίσματα ένα S στη θέση του V^* , και ο Μάλκολμ υπομονετικά το έσβησε τρεις φορές πριν χάσει εντελώς την υπομονή του και ρίξει τον βλάκα στο νερό, και ύστερα από αυτό έκαναν ανακωχή.

Όπως κάθε παιδί πανδοχέα, ο Μάλκολμ έπρεπε να δουλεύει στην ταβέρνα, πλένοντας πιάτα και ποτήρια, κουβαλώντας πιάτα γεμάτα φαγητό ή μεταλλικά κύπελλα με μπίρα, και μαζεύοντάς τα όταν άδειαζαν. Θεωρούσε δεδομένη τη συγκεκριμένη δουλειά. Το μοναδικό εκνευριστικό πράγμα στη ζωή του, ωστόσο, ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν Άλις και βοηθούσε στη λάντζα. Μια δεκαπεντάχρονη, ψηλή και κοκαλιάρρα, με ίσια, σκούρα μαλλιά, τραβηγμένα πίσω σε μια άχαρη αλογοουρά. Ρυτίδες δυσσαρέσκειας είχαν αρχίσει ήδη να διαγράφονται στο μέτωπό της και γύρω από το στόμα της. Πείραζε τον Μάλκολμ από την πρώτη μέρα που έκανε την εμφάνισή της εκεί: «Ποια είναι η φιλενάδα σου, Μάλκολμ; Δεν έχεις φιλενάδα; Με ποια βγήκες χτες το βράδυ; Τη φίλησες; Σ' έχουν φιλήσει ποτέ;»

* *La Belle Sauvage* (γαλλικά): Η Ωραία Άγρια. *Sausage* (αγγλικά): λουκάνικο. (Σ.τ.Μ.)

Εκείνος αγνοούσε τα πειράγματά της για μεγάλο διάστημα, αλλά στο τέλος η Άστα πήδηξε πάνω στο δαιμόνιό της, μια επίσης κοκαλιάρρα καλιακούδα, την έριξε στις σαπουνάδες για τα πιάτα κι άρχισε να δαγκώνει ξανά και ξανά το μουσκεμένο πλάσμα μέχρι που η Άλις έβαλε τις φωνές ζητώντας έλεος. Έκανε φριχτά παράπονα στη μητέρα του Μάλκολμ, αλλά εκείνη της είπε: «Καλά να πάθεις. Δε σε λυπάμαι καθόλου. Κράτα τις σιχαμερές σκέψεις σου για σένα».

Κι από εκεί και μετά αυτό έκανε. Εκείνη και ο Μάλκολμ δεν έδιναν την παραμικρή σημασία ο ένας στον άλλο· αυτός έβαζε τα ποτήρια στον πάγκο για να πλυθούν, εκείνη τα έπλενε, αυτός τα σκούπιζε και τα ξαναπήγαινε πίσω στο μπαρ χωρίς την παραμικρή κουβέντα, χωρίς ούτε ένα βλέμμα, χωρίς την ελάχιστη σκέψη.

Αλλά εκείνος απολάμβανε τη ζωή στο πανδοχείο. Ιδιαίτερα απολάμβανε τις κουβέντες που έπιανε το αντί του, ασχέτως του αν αυτές αφορούσαν την ξεπουλημένη κι ανέντιμη Επιτροπή του Ποταμού, την ανίσχυρη ηλιθιότητα της κυβέρνησης ή πιο φιλοσοφικά ζητήματα, όπως κατά πόσον ή όχι τα αστέρια είχαν την ίδια ηλικία με τη Γη.

Μερικές φορές ο Μάλκολμ έδειχνε τέτοιο ενδιαφέρον γι' αυτό το τελευταίο είδος συζήτησης που έφτανε στο σημείο ν' αφήνει την αγκαλιά των ποτηριών του πάνω στο τραπέζι και να παίρνει μέρος κι εκείνος σε αυτή, αλλά μόνον αφού είχε παρακολουθήσει τις κουβέντες τους προσεκτικά. Τον ήξεραν οι περισσότεροι από τους πανεπιστημιακούς και οι άλλοι επισκέπτες, και του άφηναν γενναίο φιλοδώρημα, αλλά το να γίνει πλούσιος δεν ήταν ποτέ ο στόχος του· πίστευε πως τα φιλοδώρηματα ήταν η γενναιοδωρία της Θείας Πρόνοιας, κι έφτανε στο σημείο να θεωρεί τον εαυτό του τυχερό, πράγμα που δεν τον έβλαψε αργότερα στη ζωή του. Αν ανήκε σ' εκείνα τα παιδιά που θα μπορούσαν να τους κολλήσουν ένα παρατσούκλι, δεν υπήρχε αμφιβολία πως θα είχε γίνει γνωστός ως «Καθηγητής», αλλά δεν ήταν αυτός ο τύπος αγοριού. Τον συμπαθούσαν όταν τον πρόσεχαν, αλλά δεν τον πρόσεχαν πολύ, ούτε αυτό όμως του δημιουργούσε κάποιο πρόβλημα.

Ένα άλλο σημείο της πόλης που είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον Μάλκολμ ήταν από την άλλη μεριά της γέφυρας που βρισκόταν έξω από την ταβέρνα τους, στα γκρίζα, πέτρινα κτίρια ανάμεσα στα πράσινα λιβάδια, τους περιποιημένους οπωρώνες και τους λαχανόκηπους του μοναστηριού της Αγίας Ροζαμούνδης. Οι καλόγριες ήταν σε μεγάλο βαθμό αυτάρκεις, καλλιεργώντας τα ζαρβατικά και τα φρούτα τους, συντηρώντας μελίτσια, ράβοντας κομψά άμφια τα οποία πουλούσαν παζαρεύοντάς τα ακριβά, αλλά κάπου κάπου υπήρχαν θελήματα που θα μπορούσε να κάνει ένα πρόθυμο αγόρι, ή μια σκάλα που έπρεπε να επισκευαστεί υπό την επίβλεψη του κυρίου Ταπχάουζ, του ηλικιωμένου μαραγκού, ή κάποια ψάρια να μεταφερθούν από το Μέντλεϊ Ποντς λίγο πιο μακριά κάτω στο ποτάμι. Η La Belle Sauvage συχνά έμπαινε στην υπηρεσία των καλών καλογοραιών· περισσότερες της μίας φορές ο Μάλκολμ είχε μεταφέρει την αδελφή Μπενεντίκτα κατηφορίζοντας το ποτάμι ως τον Σταθμό Ζέπελιν του Βασιλικού Ταχυδρομείου μ' ένα πολύτιμο πακέτο γεμάτο μ' επιτραχήλια ή άμφια ή φαιλόνια για τον επίσκοπο του Λονδίνου, ο οποίος, απ' ό,τι φαινόταν, φορούσε τα ρούχα του χωρίς ιδιαίτερη προσοχή, επειδή ντυνόταν ασυνήθιστα γρήγορα. Ο Μάλκολμ έμαθε πολλά σ' αυτά τα χαλαρά ταξίδια.

«Πώς καταφέρνετε και κάνετε τούτα τα πακέτα να φαίνονται τόσο τακτοποιημένα, αδελφή Μπενεντίκτα;» ρώτησε μια μέρα.

«Αυτά τα πακέτα», είπε η αδελφή Μπενεντίκτα.

«Αυτά τα πακέτα. Πώς τα κάνετε τόσο τακτοποιημένα;»

«Πώς τα τακτοποιώ, Μάλκολμ».

Δεν τον ένοιαζε που τον διόρθωνε· ήταν κάτι σαν παιχνίδι ανάμεσά τους.

«Νόμιζα πως το “τακτοποιημένα” ήταν η σωστή λέξη», είπε.

«Εξαρτάται από το αν και κατά πόσον θέλεις η ιδέα της τακτικότητας να σχετίζεται με την πράξη του “δένω ένα πακέτο” ή να αφορά το ίδιο το πακέτο αφότου έχει δεθεί».

«Δε νοιάζομαι πραγματικά», είπε ο Μάλκολμ. «Απλώς θέλω να μάθω πώς τα κάνετε τούτα. Αυτά».

«Την επόμενη φορά που θα έχω να δέσω ένα πακέτο, υπόσχομαι να σου δείξω», του είπε η αδελφή Μπενεντίκτα, και όντως το έκανε.

Ο Μάλκολμ θαύμαζε τις καλόγριες για τις αποτελεσματικές μεθόδους τους γενικά, για τον τρόπο με τον οποίο έβαζαν τα καρποφόρα δέντρα τους κατά μήκος του τοίχου των οπωροφόρων, δίνοντάς τους κλιμακωτά σχήματα για να κερδίζουν χώρο, για τον σαγηνευτικό τρόπο που οι απαλές φωνές τους συνεργάζονταν για να ψάλουν τις ακολουθίες της Εκκλησίας, για τις μικρές πράξεις καλοσύνης τους εδώ κι εκεί σε πολλούς ανθρώπους. Απολάμβανε τις κουβέντες του μαζί τους πάνω σε θρησκευτικά ζητήματα.

«Στη Βίβλο», είπε μια μέρα καθώς βοηθούσε την ηλικιωμένη αδελφή Φενέλα στην κουζίνα της σοφίτας, «ξέρετε ότι λέει πως ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο σε έξι μέρες;»

«Σωστά», είπε η αδελφή Φενέλα, ετοιμάζοντας τη ζύμη για κάποιο γλύκισμα.

«Λοιπόν, πώς γίνεται να υπάρχουν απολιθώματα και πράγματα που είναι εκατομμύρια χρόνια παλιά;»

«Α, ξέρεις, οι μέρες ήταν τότε πολύ μεγαλύτερες», του είπε η καλοσυνάτη αδελφή. «Δεν έχεις κόψει ακόμη το ραβέντι; Δες, εγώ θα τελειώσω νωρίτερα από εσένα.»

«Γιατί χρησιμοποιούμε αυτό το μαχαίρι για το ραβέντι και όχι τα παλιά μαχαίρια; Εκείνα είναι πιο κοφτερά.»

«Εξαιτίας του οξαλικού οξέος», του είπε η αδελφή Φενέλα, πιέζοντας τη ζύμη μέσα σε μια φόρμα ψησίματος. «Το ανοξείδωτο είναι καλύτερο για το ραβέντι. Πέρασέ μου τη ζάχαρη τώρα.»

«Οξαλικό οξύ», είπε ο Μάλκολμ, που έδειχνε να του αρέσουν πολύ οι συγκεκριμένες λέξεις. «Τι είναι το φαιλόνιο, αδελφή;»

«Ένα είδος ενδύματος. Οι ιερείς τα φοράνε πάνω από τα στιχάρια τους.»

«Γιατί δε ράβετε κι εσείς, όπως οι άλλες αδελφές;»

Ο σκίουρος δαιμόνιο της αδελφής Φενέλα, καθισμένος στην πλάτη μιας κοντινής καρέκλας, ξεστόμισε ένα αδύναμο «Τς τς.»

«Κάνουμε όλες μας αυτό στο οποίο είμαστε καλές», του είπε η

καλόγρια. «Δεν ήμουν ποτέ πολύ καλή στο κέντημα –κοίτα πόσο μεγάλα και χοντρά είναι τα δάχτυλά μου!– αλλά οι άλλες αδελφές πιστεύουν πως τα γλυκά μου είναι εντάξει».

«Μου αρέσουν τα γλυκά σας», της είπε ο Μάλκολμ.

«Σ' ευχαριστώ, καλέ μου».

«Είναι σχεδόν τόσο καλά όσο και της μαμάς μου. Της μαμάς μου τα δάχτυλα είναι πιο χοντρά από τα δικά σας. Πιστεύω πως εσείς τα ζυμώνετε με περισσότερη δύναμη».

«Κι εγώ έτσι πιστεύω».

Τίποτε δεν πήγαινε χαμένο στην κουζίνα του μοναστηριού. Τα μικρά κομμάτια της ζύμης που η αδελφή Φενέλα είχε αφήσει στην άκρη μετά το γαρνίρισμα στις πίτες της με ραβέντι σχημάτιζαν αδέξιους σταυρούς ή κλαδιά φοίνικα ή είχαν σχήμα ψαριού, κι εκείνη έριχνε πάνω τους λίγες σταφίδες, τα πασπάλιζε με ζάχαρη και τα έψηνε χωριστά. Το καθένα από αυτά είχε κι έναν θρησκευτικό συμβολισμό, αλλά η αδελφή Φενέλα –«Τα μεγάλα, χοντρά δάχτυλά μου!»– δεν ήταν και τόσο καλή ώστε να τα κάνει έτσι που να μη μοιάζει το ένα με το άλλο. Ο Μάλκολμ τα κατάφερνε καλύτερα, αλλά έπρεπε να πλύνει σχολαστικά τα χέρια του πρώτα.

«Ποιος τα τρώει αυτά, αδελφή;» ρώτησε.

«Α, τρώγονται όλα στο τέλος. Μερικές φορές κάποιοι από τους επισκέπτες δε λένε όχι να συνοδεύσουν μ' αυτά το τσάι τους».

Το μοναστήρι, λόγω της θέσης του στο σημείο που ο δρόμος διέσχιζε το ποτάμι, ήταν δημοφιλές σε κάθε είδους ταξιδιώτες, και οι καλόγριες συχνά είχαν και επισκέπτες που διανυκτέρευαν εκεί. Όπως και η Πέστροφα, φυσικά, και υπήρχαν συνήθως δυο με τρεις επισκέπτες που διανυκτέρευαν στο πανδοχείο, των οποίων το πρωινό έπρεπε να σερβίρει ο Μάλκολμ, αλλά ήταν κυρίως ψαράδες ή εμπορικοί αντιπρόσωποι, όπως τους ονόμαζε ο πατέρας του: ταξιδιώτες που εμπορεύονταν καπνό ή ηλεκτρομηχανολογικό εξοπλισμό ή γεωργικά μηχανήματα. Οι φιλοξενούμενοι στο μοναστήρι ήταν στο σύνολό τους άνθρωποι της ανώτερης τάξης: σπουδαίοι λόρδοι και λαίδες, μερικές φορές επίσκοποι και κατώτεροι κληρικοί, άνθρωποι ποιότητας που δε συνδέονταν με κανέ-

να από τα κολέγια στην πόλη και δεν μπορούσαν να περιμένουν να φιλοξενηθούν σ' αυτά. Κάποτε υπήρξε μια περιγκίπιοσα που έμεινε εκεί έξι εβδομάδες, αλλά ο Μάλκολμ την είδε μόνο δύο φορές. Την είχαν στείλει εκεί για τιμωρία. Το δαιμόνιό της ήταν μια νυφίτσα που γρούλιζε σε όλους.

Ο Μάλκολμ βοηθούσε επίσης κι αυτούς τους επισκέπτες: φρόντιζε τα άλογά τους, καθάριζε τις μπότες τους, τους έφερνε μηνύματα, και περιστασιακά εκείνοι του έδιναν φιλοδώρημα. Όλα του τα χρήματα έμπαιναν μέσα σ' έναν τενεκεδένιο θαλάσσιο ίππο στην κρεβατοκάμαρά του. Πίεζες την ουρά του κι αυτός άνοιγε το στόμα του κι έβαζες το νόμισμα ανάμεσα στους χαυλιόδοντές του, ένας από τους οποίους είχε σπάσει και τον είχαν κολλήσει ξανά. Ο Μάλκολμ δεν ήξερε πόσα ακριβώς χρήματα είχε, αλλά ο θαλάσσιος ίππος του ήταν βαρύς. Σκέφτηκε πως θα μπορούσε ν' αγοράσει ένα όπλο όταν θα μάζευε αρκετά, αλλά δεν πίστευε πως ο πατέρας του θα τον άφηνε να το κάνει, ήταν κάτι που θα έπρεπε να περιμένει μέχρι να μεγαλώσει. Στο μεταξύ, συνήθιζε με τον καιρό τους τρόπους των ταξιδιωτών, τόσο των τακτικών όσο και των σποραδικών.

Δεν υπήρχε πιθανότητα πουθενά αλλού ένα μέρος, σκέφτηκε, όπου κάποιος θα μπορούσε να μάθει τόσο πολλά για τον κόσμο όσο σ' αυτή τη μικρή στροφή του ποταμού, με το πανδοχείο στη μια πλευρά της και το μοναστήρι στην άλλη. Υπέθετε πως όταν μεγάλωνε θα βοηθούσε τον πατέρα του στο μπαρ, κι ύστερα θα αναλάμβανε ο ίδιος το μέρος όταν οι γονείς του θα γερνούσαν πολύ για να συνεχίσουν. Ήταν μάλλον ευτυχής γι' αυτό. Θα ήταν πολύ καλύτερο να διευθύνει την Πέστροφα από πολλά άλλα πανδοχεία, γιατί περνούσε όλος ο κόσμος από αυτή, εκεί σύχναζαν πανεπιστημιακοί μελετητές και σημαντικοί άνθρωποι κι είχε την ευκαιρία να μιλάει μαζί τους. Αλλά αυτό που πραγματικά θα ήθελε να κάνει δεν ήταν τίποτα παρόμοιο. Εκείνος θα ήθελε να γίνει και ο ίδιος μελετητής, ίσως αστρονόμος ή πειραματικός θεολόγος, να κάνει μεγάλες ανακαλύψεις για τη βαθύτερη φύση των πραγμάτων. Το να γίνει μαθητευόμενος ενός φιλοσόφου, τώρα – θα ήταν σπουδαίο πράγμα. Αλλά οι πιθανότητες για κάτι τέτοιο

ήταν ελάχιστες· το Δημοτικό Σχολείο του Ούλβεργκοουτ προετοίμαζε τους μαθητές του για τεχνίτες ή υπαλλήλους στην καλύτερη περίπτωση πριν τους βγάλει έξω στον κόσμο στα δεκατέσσερά τους, κι απ' όσο ήξερε ο Μάλκολμ, δεν υπήρχαν ευκαιρίες να δοθεί υποτροφία σε ένα έξυπνο αγόρι με βάρκα.

Μια μέρα καταμεσής του χειμώνα ήρθαν στην Πέστροφα κάποιοι ασυνήθιστοι επισκέπτες. Τρεις άντρες έφτασαν εκεί με ανβαρικό αυτοκίνητο και πήγαν αμέσως στο Δωμάτιο της Βεράντας, που ήταν το μικρότερο απ' όλες τις τραπεζαρίες του πανδοχείου αλλά είχε θέα στη βεράντα, στο ποτάμι και στο μοναστήρι πέρα από αυτό. Ήταν στο τέλος του διαδρόμου και δεν το πολυχρησιμοποιούσαν τον χειμώνα ή το καλοκαίρι, επειδή είχε μικρά παράθυρα και δεν υπήρχε πόρτα να βγάζει στη βεράντα, παρά το όνομά του.

Ο Μάλκολμ είχε τελειώσει τα λιγοστά μαθήματά του –γεωμετρία– και καταβρόχθιζε ροσμπίφ και πουτίγκα Γιόρκσιρ, ενώ θ' ακολουθούσε ψητό μήλο με κρέμα, όταν ο πατέρας του τον φώναξε στο μπαρ.

«Πήγαινε να δεις τι θέλουν εκείνοι οι κύριοι στο Δωμάτιο της Βεράντας», του είπε. «Μάλλον είναι ξένοι και δεν ξέρουν πως μπορούν να αγοράσουν τα ποτά τους στο μπαρ. Θα θέλουν να τους σερβίρουμε εκεί, υποθέτω».

Ευχαριστημένος μ' αυτό το ασυνήθιστο γεγονός, ο Μάλκολμ κατέβηκε στο δωματιάκι και βρήκε τρεις κυρίους –μόρεσε να καταλάβει πόσο σημαντικοί ήταν με την πρώτη ματιά– να στέκονται όλοι σκυμμένοι μπροστά στο παράθυρο και να κοιτάζουν έξω.

«Μπορώ να σας βοηθήσω, κύριοι;» είπε.

Στράφηκαν αμέσως προς το μέρος του. Οι δύο παρήγγειλαν κρασί μπορντό και ο τρίτος ήθελε ρούμι. Όταν ο Μάλκολμ επέστρεψε με τα ποτά τους, τον ρώτησαν αν θα μπορούσαν να δειπνήσουν εκεί, και αν ναι, τι προσέφερε το μέρος.

«Ροσμπίφ, κύριε, και είναι πολύ καλό. Το ξέρω γιατί μόλις πριν από λίγο το έφαγα».

«A, le patron mange ici, eh?»* είπε ο πιο μεγάλος στην ηλικία κύριος, καθώς έσερναν τις καρέκλες τους προς το τραπέζακι. Το δαιμόνιό του, ένας όμορφος μαυρόασπρος λεμούριος, κάθισε ήρεμα στον ώμο του.

«Μένω εδώ, κύριε, ο πανδοχέας είναι ο πατέρας μου», είπε ο Μάλκολμ. «Και η μητέρα μου είναι η μαγείρισσα».

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε ο πιο ψηλός και πιο λεπτός από τους επισκέπτες, ένας άντρας με πυκνά γκριζα μαλλιά, που έμοιαζε με πανεπιστημιακό και το δαιμόνιό του ήταν ένας σπίνος.

«Μάλκολμ Πόλστεντ, κύριε».

«Τι είναι αυτό το μέρος πέρα από το ποτάμι, Μάλκολμ;» ρώτησε ο τρίτος, ένας άντρας με μεγάλα, σκούρα μάτια και μαύρο μουστάκι. Το δαιμόνιό του, ό,τι κι αν ήταν, βρισκόταν κουλουριασμένο στο πάτωμα στα πόδια του.

Είχε σκοτεινιάσει, φυσικά, και το μόνο που μπορούσαν να δουν από την άλλη μεριά του ποταμού ήταν τ' αχνά φωτισμένα βιτρό στα παράθυρα του παρεκκλησίου και το πάντα αναμμένο φως πάνω από το φυλάκιο της εισόδου.

«Είναι το μοναστήρι, κύριε. Οι αδελφές του Τάγματος της Αγίας Ροζαμούνδης».

«Και ποια ήταν η αγία Ροζαμούνδη;»

«Ποτέ δεν τις ρώτησα για την αγία Ροζαμούνδη. Ωστόσο, υπάρχει μια εικόνα της στο βιτρό, τη δείχνει να στέκεται μέσα σ' ένα τεράστιο τριαντάφυλλο. Υποθέτω πως έχει πάρει απ' αυτό το όνομά της. Θα πρέπει να ρωτήσω την αδελφή Μπενεντίκτα».

«A, τις ξέρεις καλά, λοιπόν;»

«Τους μιλάω κάθε μέρα, κύριε, λίγο ή πολύ. Κάνω διάφορες μικροδουλειές τριγύρω στο μοναστήρι, θελήματα, τέτοια πράγματα».

«Και αυτές οι καλόγριες έχουν ποτέ επισκέπτες;» ρώτησε ο πιο μεγάλος από τους τρεις.

* «A, το αφεντικό τρώει εδώ, ε;» (γαλλικά στο πρωτότυπο). (Σ.τ.Μ.)

«Ναι, κύριε, αρκετά συχνά. Κάθε λογής ανθρώπους. Κύριε, δε μου αρέσει να παρεμβαίνω, αλλά κάνει πολύ κρύο εδώ μέσα. Θα θέλατε να σας ανάψω τη φωτιά; Εκτός κι αν προτιμάτε να έρθετε στη σάλα. Είναι όμορφα και ζεστά εκεί μέσα».

«Όχι, θα μείνουμε εδώ, σ' ευχαριστούμε, Μάλκολμ, αλλά σίγουρα θα μας άρεσε να μας άναβες τη φωτιά. Άναψέ την».

Ο Μάλκολμ άναψε ένα σπίρτο και η φωτιά έπιασε αμέσως. Ο πατέρας του ήταν καλός στο άναμμα του τζακιού· ο Μάλκολμ τον είχε παρακολουθήσει πολλές φορές να το κάνει. Υπήρχαν αρκετά κούτσουρα για να κρατήσουν όλο το βράδυ, αν αυτοί οι άντρες ήθελαν να καθίσουν ως αργά.

«Υπάρχουν πολλοί πελάτες απόψε;» ρώτησε ο άντρας με τα σκούρα μάτια.

«Υποθέτω, καμιά δωδεκαριά ή περίπου τόσοι, κύριε. Συνηθισμένος αριθμός».

«Ωραία», είπε ο πιο ηλικιωμένος. «Λοιπόν, φέρε μας από εκείνο το ροσμπίφ».

«Μήπως μια σούπα για αρχή, κύριε; Παστινάκη με καρυκεύματα για σήμερα».

«Ναι, γιατί όχι; Σούπα για όλους μας και να ακολουθήσει το διάσημό σου ροσμπίφ. Και ένα ακόμη μπουνάλι από αυτό το μπορντό».

Ο Μάλκολμ δε θεωρούσε πως το ροσμπίφ ήταν όντως διάσημο: απλώς το είπε για να γίνει κουβέντα. Έφυγε για να φέρει μαχαιροπίρουνα και να δώσει την παραγγελία στη μητέρα του στην κουζίνα.

Στο αντί του, η Άστα, με τη μορφή καρδερίνας, του ψιθύρισε: «Ήξεραν ήδη για τις καλόγριες».

«Τότε γιατί ρωτούσαν;» της ψιθύρισε και ο Μάλκολμ.

«Μας δοκίμαζαν, για να δουν αν τους λέγαμε την αλήθεια».

«Αναρωτιέμαι τι θέλουν».

«Δε μοιάζουν με πανεπιστημιακούς».

«Μοιάζουν, λιγάκι».

«Μοιάζουν με πολιτικούς», επέμεινε εκείνη.

«Πώς ξέρεις με τι μοιάζουν οι πολιτικοί;»

«Απλώς από διαίσθηση».

Ο Μάλκολμ δε διαφώνησε μαζί της· υπήρχαν κι άλλοι πελάτες που έπρεπε να φροντίσει, γι' αυτό δεν υπήρχε χρόνος για περισσότερες κουβέντες, και, εκτός αυτού, είχε εμπιστοσύνη στη διαίσθηση της Άστα. Ο ίδιος σπάνια διαισθανόταν οτιδήποτε για τους άλλους ανθρώπους – αν του φέρονταν όμορφα, τους συμπαθούσε –, αλλά η διαίσθηση του δαιμονίου του είχε αποδειχτεί αξιόπιστη πολλές φορές. Φυσικά, αυτός και η Άστα ήταν ένα και το αυτό, κι έτσι η διαίσθησή της ήταν και δική του έτσι κι αλλιώς, όπως και τα δικά του αισθήματα ήταν και δικά της.

Ο πατέρας του Μάλκολμ κουβάλησε ο ίδιος το φαγητό στους τρεις επισκέπτες κι άνοιξε το κρασί τους. Ο Μάλκολμ δεν είχε μάθει να μεταφέρει τρία καυτά πιάτα ταυτόχρονα. Όταν ο κύριος Πόλστεντ επέστρεψε στο κυρίως μπαρ, έγνεψε με το δάχτυλό του στον Μάλκολμ να πλησιάσει και του μίλησε ψιθυριστά.

«Τι σου είπαν εκείνοι οι κύριοι;» ρώτησε.

«Ρωτούσαν για το μοναστήρι».

«Θέλουν να μιλήσουν πάλι μαζί σου. Είπαν πως είσαι έξυπνο αγόρι. Να προσέχεις τους τρόπους σου από δω και πέρα. Ξέρεις ποιοι είναι;»

Ο Μάλκολμ, με γουρλωμένα μάτια, κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Είναι ο λόρδος Νάτζεντ, ο ηλικιωμένος θέλω να πω, ήταν παλιότερα ο λόρδος καγκελάριος της Αγγλίας».

«Πώς το ξέρεις αυτό;»

«Τον αναγνώρισα από τη φωτογραφία του στην εφημερίδα. Πήγαινε τώρα. Να απαντήσεις σε όλες τις ερωτήσεις τους».

Ο Μάλκολμ κατηφόρισε τον διάδρομο, με την Άστα να του ψιθυρίζει: «Βλέπεις; Ποιος είχε δίκιο λοιπόν; Ο λόρδος καγκελάριος της Αγγλίας, τίποτα λιγότερο!»

Οι άντρες τέλειωναν το ροσμπίφ τους – η μητέρα του Μάλκολμ είχε βάλει στον καθένα τους μια φέτα επιπλέον – και μιλούσαν ήσυχα, αλλά σώπασαν μόλις μπήκε μέσα ο Μάλκολμ.

«Ήρθα να δω αν θέλετε περισσότερο φως, κύριοι», είπε. «Μπορώ να σας φέρω μια λάμπα νάφθας για το τραπέζι αν θέλετε».

«Σε λιγάκι, Μάλκολμ, αυτό θα ήταν πολύ καλή ιδέα», είπε ο άντρας που ήταν ο λόρδος καγκελάριος. «Αλλά μπορείς να μου πεις, πόσω χρόνων είσαι;»

«Έντεκα, κύριε».

Ίσως θα έπρεπε να έχει πει «λόρδε μου», αλλά ο πρώην λόρδος καγκελάριος της Αγγλίας έδειχνε ευχαριστημένος με το «κύριε». Ίσως να ταξίδευε ινκόγκνιτο, και σε αυτή την περίπτωση δε θα ήθελε να τον αποκαλούν με τον σωστό τίτλο του, όπως και να 'χει.

«Και σε ποιο σχολείο πηγαίνεις;»

«Στο Δημοτικό του Ούλβερχοουτ, κύριε, απέναντι από το Πορτ Μίντοου».

«Τι σκέφτεσαι να γίνεις όταν μεγαλώσεις;»

«Το πιθανότερο είναι να γίνω πανδοχέας, σαν τον πατέρα μου, κύριε».

«Διασκεδαστικό επάγγελμα, θα έλεγα».

«Κι εγώ αυτό σκέφτομαι, κύριε».

«Με όλους αυτούς τους ανθρώπους που περνάνε από δω και ούτω καθεξής».

«Σωστά, κύριε. Έρχονται εδώ καθηγητές από το πανεπιστήμιο, και βαρκάρηδες από παντού».

«Παρακολουθείτε πολλά απ' όσα συμβαίνουν, ε;»

«Ναι, αυτό κάνουμε, κύριε».

«Την κίνηση πάνω κάτω στο ποτάμι και ούτω καθεξής».

«Είναι κυρίως στο κανάλι που γίνονται τα περισσότερα ενδιαφέροντα πράγματα, κύριε. Υπάρχουν οι βάρκες των Τσιγγάνων που το ανεβοκατεβαίνουν, και το Παζάρι των Αλόγων τον Ιούλιο, το κανάλι είναι γεμάτο βάρκες και ταξιδιώτες τότε».

«Το Παζάρι των Αλόγων... Τσιγγάνοι, ε;»

«Έρχονται από παντού για να αγοράσουν και να πουλήσουν άλογα».

Ο πανεπιστημιακός είπε: «Οι καλόγριες στο μοναστήρι. Πώς

κερδίζουν τα προς το ζην; Φτιάχνουν αρώματα ή κάτι παρόμοιο;»

«Καλλιεργούν πολλά λαχανικά», είπε ο Μάλκολμ. «Η μαμά μου αγοράζει πάντα τα λαχανικά και τα φρούτα της από το μοναστήρι. Και μέλι. Α, και ράβουν και κεντούν ρούχα ιερωμένων. Φαιλόνια και τέτοια πράγματα. Υπολογίζω πως θα πρέπει να πληρώνονται καλά γι' αυτά. Θα πρέπει να έχουν αρκετά χρήματα, επειδή αγοράζουν τα ψάρια τους από το Μέντλεϊ Ποντ, κάτω στο ποτάμι.»

«Όταν το μοναστήρι έχει επισκέπτες», είπε ο πρώην λόρδος καγκελάριος, «τι είδους άνθρωποι είναι αυτοί, Μάλκολμ;»

«Λοιπόν, κυρίες, μερικές φορές... νεαρές κυρίες... κάποιες φορές ένας ηλικιωμένος ιερέας ή επίσκοπος ίσως. Νομίζω πως έρχονται εδώ για ξεκούραση.»

«Για ξεκούραση;»

«Αυτό μου είπε η αδελφή Μπενεντίκτα. Είπε πως τον παλιό καιρό, πριν γίνουν πανδοχεία σαν κι αυτό και ξενοδοχεία και ειδικά νοσοκομεία, ο κόσμος συνήθιζε να μένει σε μονές και μοναστήρια και τέτοια, αλλά στην εποχή μας είναι ως επί το πλείστον κληρικοί ή ίσως και καλόγριες από άλλα μέρη που αναρρώ... ανα...»

«Αναρρώνουν», είπε ο λόρδος Νάτζεντ.

«Ναι, κύριε, αυτό ακριβώς. Γίνονται καλύτερα.»

Ο τελευταίος άντρας που τέλειωσε το ροσμίφ του –ο άντρας με τα σκούρα μάτια– έβαλε το μαχαίρι και το πιρούνι του μαζί στο πιάτο του.

«Υπάρχει κανείς εκεί επί του παρόντος;» ρώτησε.

«Δε νομίζω, κύριε. Εκτός και αν μένουν μέσα πολύ καιρό. Συνήθως αρέσει στους επισκέπτες να περπατούν στον κήπο, αλλά ο καιρός δεν είναι και πολύ καλός, κι έτσι... Θα θέλατε να σας φέρω τώρα την πουτίγκα σας, κύριοι;»

«Με τι είναι;»

«Με ψητά μήλα και κρέμα. Τα μήλα είναι από το περιβόλι του μοναστηριού.»

«Λοιπόν, δεν μπορούμε να χάσουμε την ευκαιρία να τα δοκιμάσουμε», είπε ο πανεπιστημιακός. «Ναι, φέρε μας μερικά ψητά μήλα με κρέμα.»

Ο Μάλκολμ άρχισε να μαζεύει τα πιάτα και τα μαχαιροπήρουνά τους.

«Ζεις εδώ από τότε που γεννήθηκες, Μάλκολμ;» είπε ο λόρδος Νάτζεντ.

«Μάλιστα, κύριε. Εδώ γεννήθηκα».

«Και, με όλα αυτά που ξέρεις για το μοναστήρι, πρόσεξες ποτέ να φροντίζουν ένα νήπιο;»

«Ένα πολύ μικρό παιδάκι, κύριε;»

«Ναι, ένα παιδάκι πολύ μικρό για να πάει σχολείο. Ίσως ένα βρέφος. Έπεσε ποτέ στην αντίληψή σου κάτι τέτοιο;»

Ο Μάλκολμ σκέφτηκε προσεκτικά και είπε: «Όχι, κύριε, ποτέ. Κυρίες και κυρίους, ή κληρικούς έτσι κι αλλιώς, αλλά ποτέ ένα μωρό».

«Καταλαβαίνω. Σ' ευχαριστώ, Μάλκολμ».

Μαζεύοντας ταυτόχρονα τα ποτήρια του κρασιού με τα ποδαράκια τους ανάμεσα στα δάχτυλά του, κατάφερε να τα πάρει και τα τρία, όπως και τα πιάτα.

«Ένα μωρό;» ψιθύρισε η Άστα καθώς πήγαιναν στην κουζίνα.

«Αυτό είναι μυστήριο», είπε ο Μάλκολμ με ικανοποίηση. «Ίσως κάποιο ορφανό».

«Η ακόμη χειρότερα», είπε η Άστα μελαγχολικά.

Ο Μάλκολμ έβαλε τα πιάτα στον πάγκο για πλύσιμο, αγνοώντας, ως συνήθως, την Άλις, και έδωσε την παραγγελία για την πουτίγκα.

«Ο πατέρας σου», είπε η μητέρα του Μάλκολμ, βάζοντας στα πιάτα τα μήλα, «πιστεύει πως ένας από τους επισκέπτες ήταν κάποτε ο λόρδος καγκελάριος».

«Τότε καλύτερα να του βάλεις ένα όμορφο μεγάλο μήλο», της είπε ο Μάλκολμ.

«Τι θέλουν να μάθουν;» ρώτησε εκείνη, ρίχνοντας με την κουτάλα καυτή κρέμα πάνω στα μήλα.

«Α, τα πάντα για το μοναστήρι».

«Θα τα καταφέρεις να τα κουβαλήσεις; Καινε πολύ».

«Ναι, αλλά δεν είναι μεγάλα τα πιάτα. Θα τα καταφέρω, ειλικρινά».

«Το καλό που σου θέλω. Αν ρίξεις το μήλο του λόρδου καγκελάριου, θα πας φυλακή».

Τα κατάφερε εξαιρετικά με τα πιάτα, παρόλο που γίνονταν όλο και πιο καυτά καθώς τα κουβαλούσε. Οι κύριοι δεν του έκαναν καμιά ερώτηση αυτή τη φορά, απλώς παρήγγειλαν καφέ, και ο Μάλκολμ τούς έφερε τη λάμπα νάφθας πριν πάει στην κουζίνα να ετοιμάσει τα φλιτζάνια.

«Μαμά, ξέρεις πως το μοναστήρι έχει φιλοξενούμενους μερικές φορές; Ήξερες ποτέ να φροντίζαν ένα μωρό;»

«Γιατί θέλεις να μάθεις γι' αυτό;»

«Με ρωτούσαν. Ο λόρδος καγκελάριος και οι άλλοι».

«Τι τους είπες;»

«Είπα πως δεν ήξερα κάτι τέτοιο».

«Ωραία, αυτή είναι η σωστή απάντηση. Τώρα άντε, βγες έξω και φέρε μερικά ακόμη ποτήρια».

Στο κεντρικό μπαρ, καλυμμένη από τον θόρυβο και τα γέλια, η Άστα τού ψιθύρισε: «Τρόμαξε όταν τη ρώτησες γι' αυτό. Είδα τον Κέριν να το αντιλαμβάνεται και να τεντώνει τ' αυτιά του ν' ακούσει».

Ο Κέριν ήταν το δαιμόνιο της κυρίας Πόλστεντ, ένας εχθρικός αλλά ανεγκλικός ασβός.

«Είναι επειδή της ήρθε ξαφνικά», είπε ο Μάλκολμ. «Υποθέτω πως κι εσύ ξαφνιάστηκες όταν με ρώτησαν εκείνοι».

«Εγώ ποτέ. Παρέμεινα αινιγματική».

«Λοιπόν, υποθέτω πως εμένα με είδαν που ξαφνιάστηκα».

«Μήπως πρέπει να ρωτήσουμε τις καλόγριες;»

«Θα μπορούσαμε», είπε ο Μάλκολμ. «Αύριο. Πρέπει να το μάθουν αν κάποιος κάνει ερωτήσεις γι' αυτές;»

**Είκοσι χρόνια μετά την έκδοση της εμβληματικής
ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ο Φίλιπ Πούλμαν επιστρέφει
στον παράλληλο κόσμο, σ' αυτό το πρώτο βιβλίο
της νέας τριλογίας του ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΚΟΝΗΣ.**

Ο Μάλκολμ Πόλστεντ είναι ο τύπος του αγοριού που παρατηρεί τα πάντα αλλά ο ίδιος περνά απαρατήρητος. Κι έτσι ήταν ίσως αναπόφευκτο να γίνει κατάσκοπος...

Ο πατέρας του Μάλκολμ έχει ένα πανδοχείο με το όνομα Η Πέστροφα, στις όχθες του Τάμεση, και όλη η Οξφόρδη περνά το κατώφλι του. Ο Μάλκολμ και το δαιμόνιό του, η Άστα, κρυφακούν νέα και κουτσομπολιά, αλλά κατά τη διάρκεια ενός χειμώνα που βρέχει ασταμάτητα, στα χέρια του αγοριού καταλήγει ένα μυστικό μήνυμα που μιλάει για μια επικίνδυνη ουσία, τη Σκόνη.

Η κατάσκοπος στην οποία απευθυνόταν το μήνυμα του ζητάει να έχει τα μάτια του ανοιχτά κι αυτός βλέπει παντού υπόπτους: τον εξερευνητή λόρδο Άσριελ που τρέχει να ξεφύγει από κάτι, πράκτορες από το Διευθυντήριο, έναν Τσιγγάνο που λέγεται Κόραμ και μια όμορφη γυναίκα με μια διαβολική μαϊμού για δαιμόνιο. Όλοι αναζητούν το ίδιο: ένα κοριτσάκι, μωρό ακόμη, με το όνομα Λύρα.

Η Λύρα είναι ο τύπος του κοριτσιού που προσελκύει τους άλλους σαν μαγνήτης. Και ο Μάλκολμ θα έρθει αντιμέτωπος με ένα σωρό κινδύνους και θα κάνει τεράστιες θυσίες προκειμένου να τη βγάλει σώα και αβλαβή από το χάος.

Η **ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ** αποτελεί σημείο αναφοράς στην παγκόσμια λογοτεχνία, με πωλήσεις που έχουν ξεπεράσει τα 17,5 εκατομμύρια αντίτυπα και μεταφράσεις σε 40 γλώσσες.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2236-7

9 786180 122367

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣ: 19948